

et forslag om, at en sådan ændring gennemføres i loven. Forslaget, som regeringen kan tiltræde, går ud på, dels at den almindelige adgang til udskydelse af arbejdsstandsninger udvides til 2 uger, hvilket skønnes i de fleste tilfælde at ville være tilstrækkeligt til, at en forsvarlig mægling kan gennemføres, dels at der gennemføres en særlig bestemmelse om, at iværksættelsen af en udsat arbejdsstandsning tidligst kan finde sted på tredjedagen efter, at forligsmanden inden for de 2 uger har erklæret forhandlingerne for afsluttet, eller på tredjedagen efter udløbet af de 2 uger. Ved den ekstra frist på 2 dage sikres der såvel parterne som statsmagten en mulighed for overvejelser selv i de tilfælde, hvor forhandlingerne pludselig måtte blive afbrudt.

Til § 4, stk. 4, nyt 2. punktum og
nyt stk. 5, 6 og 7.

I kommissionen har man med henblik på varetagelsen af samfundets interesser under arbejdskampe drøftet to principielt forskellige løsninger, nemlig 1. afgørelse ved voldgift, og 2. udsættelse af arbejdskampens ikrafttræden med deraf følgende mulighed for yderligere forhandlinger, jfr. herved de indledende bemærkninger.

Tvungen voldgift i interessestridigheder støder på afgjort modstand fra begge hovedorganisationernes side, og har her i landet — bortset fra de særlige forhold, som besættelsen skabte — hidtil kun været bragt i anvendelse i få tilfælde. Lovgivningsmagten har i øvrigt anvendt uændret forlængelse af de gældende overenskomster eller ophøjelse af mæglingsforslag til lov (i et enkelt tilfælde med en mindre ændring), når forholdene har tvunget til statsindgreb for at fremskaffe en løsning af en overenskomstsituation.

Kommissionens flertal har ikke ment at burde foreslå gennemførelse af en permanent tvungen voldgift, som på forhånd kan vides at ville støde på bestemt modstand hos de organisationer, der først og fremmest vil blive berørt af ordningen.

Det foreliggende forslag, der går ud på at tilvejebringe hjemmel for, at forligsinstitutionen kan kræve arbejdsstandsninger inden for samfundsvigtige områder udsat med det formål at skabe yderligere mulighed for at gennemføre forhandlinger, er i kommissionen fremlagt som et fællesforslag fra de to hovedorganisationer og er tiltrådt af forligsinstitutionen.

Med hensyn til afgrænsningen af de samfundsvigtige områder foreslår kommissionens flertal en generel formulering, nemlig „tilfælde, hvor den truende arbejdsstandsning vil ramme livsvigtige samfundsinstitutioner eller samfundsfunktioner,

eller hvor forligsmanden anser arbejdsstandsningen for i øvrigt at have vidtrækkende samfundsmæssig betydning.“ Man har valgt denne løsning, dels fordi en nøjere afgrænsning af området er særdeles vanskelig, dels fordi man må nære nogen frygt for, at en opregning af konkrete livsvigtige områder kunne forlede en forhandlingsdelegation til at være mindre forhandlingsvillig ud fra det synspunkt, at vedkommende part kunne regne sikkert med anvendelse af den yderligere udsættelsesadgang.

Man har dernæst fundet det rigtigt at henlægge udsættelsesbeføjelsen til den samlede forligsinstitution som kollegium og ikke til hverken de politiske myndigheder eller til en enkelt forligsmand. Man har herved anlagt den betragtning, at den enkelte forligsmand ved udøvelsen af en sådan beføjelse kunne blive sat i en særdeles vanskelig situation, når han — efter at have krævet en arbejdsstandsning udsat — skulle genoptage forligsforhandlingerne bl. a. med den part, mod hvem kravet var rettet. På den anden side har man fundet det rigtigt at fastholde forhandlingslinjen længst muligt og ønsker derfor at undgå straks at lægge konflikten op på det politiske plan. Man har derfor valgt den løsning, at beføjelsen tillægges forligsinstitutionen som kollegium.

Kommissionen har dernæst overvejet, hvem der skal føre forligsforhandlingerne i den i § 4 omhandlede 14-dages periode. Den tanke har været fremført, at forhandlingerne burde føres af alle tre forligsmænd i forening. Ved en sådan løsning kan der imidlertid opstå fare for, at forhandlingsparterne vil betragte den samlede forligsinstitution som et helt nyt forum, hvilket ville kunne medføre mindre forhandlingsvilje under de forudgående forligsforhandlinger. Man foreslår derfor den løsning, at den samme forligsmand, der har ført de indledende forhandlinger, fortsætter forhandlingerne også i den omhandlede udsættelsesperiode.

Det er ikke tanken, at udsættelsesadgangen skal kunne bruges flere gange i den samme konflikt-situation, og der er derfor optaget en bestemmelse i forslaget til stk. 6, hvorefter der — når forligsmanden har erklæret de fornyede forhandlinger for definitivt afsluttede — ikke på ny kan gøres brug af udsættelsesadgangen i stk. 5.

Endelig har man i stk. 7 medtaget en bestemmelse om, at forslaget's stk. 5 og 6 også finder anvendelse i de hidtil ret sjældne tilfælde, hvor en forudgående mægling med hjemmel i den allerede nu gældende bestemmelse i lovens § 5 er gennemført af alle tre forligsmænd i forening.

Med den således foreslåede udsættelsesordning vil varslede arbejdsstandsninger inden for sam-